

[N. Neergaard.]

Finansministerens Dækningsforslag gaar ud paa at tilvejebringe Dækning ved $\frac{1}{4}$ indirekte og $\frac{3}{4}$ direkte Skat. Og hvad nu det Omfang, som skønnes muligt og nødvendigt“ angaar, saa er dette heller ikke iagttaget, idet mit Parti maa mene, at den foreslaaede Beskatning gaar ud over, hvad et allerede saa skatteredet Samfund som det danske med Rimelighed kan bære. Det kan ikke siges stærkt og tydeligt nok, at Finansministeren maa forlade den Vej, som fører til en stadig Forøgelse af Skattebyrderne, og slaa ind paa en anden Vej, nemlig den at gennemføre omfattende Besparelser, som omfatter ikke alene de frie Bevillinger, men ogsaa de ved Lov bundne Bevillinger. Dette har Finansministeren jo ogsaa indrømmet i sine Udtalelser ved Finanslovforslagets Fremlæggelse, hvor han netop sagde, at den Kommission, som antagelig snart bliver nedsat, ogsaa vil kunne stille Forslag om Nedsættelse af saadanne Bevillinger, som er bundne ved Lov. Og Finansministeren behøver jo blot, hvad den indirekte Beskatning angaar, at kaste et Blik paa de maanedlige Opgørelser over Indtægten af Tolden og Forbrugsskatterne — og jeg tvivler ikke om, at den højtærede Finansministers Blikke med Vemod har dvælet ved disse Tal —, og det viser sig jo, at vi allerede er gaaet noget over Gevind, det viser sig jo, hvad Finansministeren for øvrigt ogsaa antydede, at de Skatter, som er vedtaget til Dækning af Kriselovene, ikke slaar til. Det viser sig ved Betragtning af Ølskatten, af Cigarettskatten, af Chokoladeskatten, det viser sig i høj Grad paa Toldafgifterne. Vi er naaet saa højt, at det er meget vanskeligt at komme højere, uden at Skatten kommer til at ramme i den tomme Luft og ikke indbringer det, som var paaregnet, ja, maaske i visse Tilfælde endog, saaledes som en vis tidligere Skat paa Luksusøl, kommer til at virke i modsat Retning af den tilsigtede. Derfor er det, gentager jeg, paatrængende nødvendigt, at man snarest slaar ind paa Besparelservejen og lader denne Besparelservej ogsaa gaa hen over adskillige af de Udgifter, der er fastslaaet ved Lov.

Finansministeren har altid haft en særlig Kærlighed for at slaa ned paa Formuen og det karakteriserer ogsaa det her foreliggende Lovforslag. Det staar i en mærkelig Modsætning til hans glødende Appel til Sparsommelighed for kort Tid siden i hans Radioforedrag og ogsaa i en mærkelig Modsætning til den Tale der føres fra Regeringens og Regeringspartiernes Side om Ønskeligheden af en Nedsættelse

af Renten. I en Tid hvor Formuerne er saa haardt ramte, kan intet bidrage mere til at give Sparsommeligheden et Knæk end, at man saaledes vælger Formuerne til Skatteobjekt. Paa et Tidspunkt, hvor deres Afkastning er saa ringe, er det ikke Vejen til at opnaa Rentenedsættelse. Renten sænkes ikke ved kunstige Foranstaltninger, den afhænger hovedsagelig af en rigeligere Kapitaldannelse, som man derfor burde opmuntre til af alle Kræfter og ikke som her straffe og hemme.

Forslaget om Ophævelse af Lempelsen i Formueskatten har vi drøftet saa mange Gange, at det kun vilde føre til Gentagelser at komme ind paa, hvad derom er sagt. Jeg skal kun sige, at det er mere nødvendigt nu, hvor saa mange Formuer giver intet eller kun en ganske ringe Afkastning, end nogen Sinde at lempe paa Formueskatten og det paa den Maade, at man tager Hensyn til Skatteyderens økonomiske Stilling i øvrigt og til Afkastningen af hans Formue. Og det Princip, at der skal tages Hensyn hertil, vil vi under ingen Omstændigheder fra Venstres Side give Afkald paa.

Men vi har her i Tinget erklæret os villige til at gennemføre det paa en anden, mere tidssvarende Maade end efter den gældende Lov, nemlig ved at føre Lempelserne længere ned og til Gengæld indskrænke dem til de Skatteydere, hvis Formueindtægt i Forbindelse med deres Erhvervsindtægt kun udgør en meget lav Procent af Formuen. Vi har sidst udtrykt dette ved et af Venstre i Landstinget fremsat Forslag, hvorefter ingen faar Lettelse, medmindre Formuens Udbytte i Forbindelse med Erhvervsindtægten ikke overstiger 4 pCt. af Formuen. Til Gengæld gaar Lettelsen helt ned til de laveste Formueindtægter, og Lettelsen bliver der $\frac{4}{5}$, saafremt Udbyttet i Forbindelse med Erhvervsindtægten er under 1 pCt. af Formuen. Er der intet Udbytte, sættes Formueskatten ned med $\frac{9}{10}$, idet Venstre maa hævde, at selv om der intet Udbytte er, betyder en Formuebesiddelse dog noget større økonomisk Evne end i de Tilfælde, hvor der ingen Formue er. Derfor bevarer vi $\frac{1}{10}$ af Formueskatten, selv om Formueudbyttet har været Null.

Jeg begriber ikke, hvorledes man fra Regeringens og Regeringspartiernes Side virkelig kan tænke sig uden en saadan Erstatning, som jeg har skitseret her, at gaa til en Ophævelse af Lempelsen i Formueskatten i en Periode, hvor i mange Tusinde Tilfælde Formuen aldeles ingen Afkastning giver. I saadanne Tider ved-